

Φλωρίνης Ειρηναίος: Η Παναγία παρέμεινε ολοκληρωτικά παραδομένη στο θέλημά Του

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φλωρίνης, Πρεσπών και Εορδαίας](#)

Τα πνευματικά νοήματα που φέρνει ο Δεκαπενταύγουστος μέσα από την εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου αναφέρεται ο Μητροπολίτης Φλωρίνης, Πρεσπών και Εορδαίας κ. Ειρηναίος στην Εγκύκλιό του.

Όπως χαρακτηριστικά αναφέρει: “Η Κεχαριτωμένη Παρθένος υπήρξε σε ολόκληρη την επίγεια πορεία της μία αθόρυβη, αλλά αδιάλειπτη παρουσία αγάπης και προσφοράς. Δεν αναζήτησε ποτέ την προβολή της ως Μητέρα του Θεού. Παρέμεινε ταπεινή και ολοκληρωτικά παραδομένη στο θέλημά Του”.

Ολόκληρη η Εγκύκλιος:

Ξημέρωσε ή μεγάλη έορτή τῆς Παναγίας μας. Μπροστά μας βρίσκεται ἡ εἰκόνα τῆς Κοιμήσεως, στολισμένη μὲ τὰ λουλούδια τοῦ καλοκαιριοῦ. Γύρω ἀπὸ τὴν κλίνη τῆς Θεοτόκου στέκονται οἱ Ἀπόστολοι καὶ στὸ κέντρο ὁ Χριστὸς κρατᾷ στὰ χέρια Του τὴν ψυχὴ τῆς Μητέρας Του. Μία εἰκόνα πὺν δὲν μιᾷ γιὰ θάνατο, ἀλλὰ κυρίως

για ζωή. Ο Δεκαπενταύγουστος φέρνει πάντοτε μαζί του αυτή την ελπίδα. Και η Μάνα μας δεν παύει ποτέ να βρίσκεται κοντά στα παιδιά της. Στις χαρές και στις δοκιμασίες της ζωής πάντοτε καταφεύγουμε στη μητρική της προστασία.

«Κι ἡ Παναγία χαίρεται, ἡ Παναγία χαμογελά», γράφει ὁ ποιητής¹. Ὁ στίχος συναντᾷ τὸ βαθύτερο νόημα τῆς σημερινῆς ἡμέρας. Γιατί, ἄραγε, χαρὰ μπροστὰ σὲ μία Κοίμηση; Διότι, γιὰ τὴν Ἐκκλησία ὁ θάνατος δὲν ἔχει τὸν τελευταῖο λόγο. Ἐκείνη μεταβαίνει πρὸς τὸν Υἱὸ καὶ Θεό της. Τὸ πέρασμά της στὴν αἰώνια ζωή, ὅμως, δὲν σημαίνει ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὸν κόσμο οὔτε παύση τῆς μητρικῆς της μέριμνας. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία ψάλλει· «Ἐν τῇ κοιμήσει τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες, Θεοτόκε»². Τὸ μυστήριο αὐτὸ φωτίζεται ἀπὸ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος νίκησε τὸν θάνατο καὶ βεβαιώνει· «Ἐγὼ εἰμι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωή»³. Γι' αὐτὸ ἡ Μετάσταση τῆς Θεοτόκου δὲν εἶναι τέλος, ἀλλὰ μετοχή στὴ ζωή τοῦ Χριστοῦ.

Τὴν ελπίδα αὐτὴ μαρτυροῦν καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς βλέπει στὴ Μετάσταση τῆς Θεοτόκου τὴ μετοχή της, διὰ τοῦ θανάτου, στὴν αἰώνια ζωή τοῦ Χριστοῦ⁴.

Ἡ Κεχαριτωμένη Παρθένος ὑπῆρξε σὲ ὁλόκληρη τὴν ἐπίγεια πορεία της μία ἀθόρυβη, ἀλλὰ ἀδιάλειπτη παρουσία ἀγάπης καὶ προσφορᾶς. Δὲν ἀναζήτησε ποτέ τὴν προβολή της ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ. Παρέμεινε ταπεινὴ καὶ ὁλοκληρωτικὰ παραδομένη στὸ θέλημά Του. Κρατοῦσε μέσα στὴν καρδιά της ὅσα συνέβαιναν καὶ τὰ μελετοῦσε⁵. Στὴ Βηθλεὲμ πρόσφερε στὸν κόσμο τὸν Χριστό. Στὴ Ναζαρέτ ἀγίασε τὴν καθημερινότητα. Στὴν Κανὰ διέκρινε τὴν ἀνάγκη τῶν ἀνθρώπων πρὶν ἀκόμη τῆς ζητηθεῖ καὶ παρενέβη ἱκετευτικὰ πρὸς τὸν Υἱό της λέγοντας· «Οἶνον οὐκ ἔχουσι»⁶. Στὸν Γολγοθὰ παρέμεινε κάτω ἀπὸ τὸν Σταυρό⁷. Ἐκεῖ, ὅπου ὁ πόνος κορυφώθηκε, δὲν ἐγκατέλειψε τὸν Υἱό της. Ἐκεῖ μᾶς δίδαξε ὅτι ἡ γνήσια ἀγάπη δὲν ἐγκαταλείπει τὸν δοκιμαζόμενο ἄνθρωπο. Ἀκόμη καὶ ὅταν δὲν μπορεῖ νὰ ἀφαιρέσει τὸν σταυρό του, μένει κοντά του, συμπάσχει καὶ τὸν στηρίζει. Πολλὲς φορές ἡ μεγαλύτερη ἀγάπη εἶναι νὰ παραμένεις δίπλα στὸν ἐσταυρωμένο ἀδελφό σου.

Θὰ μπορούσε, λοιπόν, ἐκείνη πὺ σὲ ὁλόκληρη τὴ ζωὴ της δὲν ἐγκατέλειψε τὸν δρόμο τῆς ἀγάπης, μὲ τὴν εἴσοδό της στὴ δόξα τοῦ Θεοῦ νὰ πάψει νὰ βρίσκεται κοντὰ στὸν ἄνθρωπο; Ὁχι. Ἡ ἐπίγεια πορεία της ὁλοκληρώνεται, ἀλλὰ ἡ μητρικὴ της μέριμνα συνεχίζεται. Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Κρήτης βλέπει στὴ Μετάσταση τῆς Θεοτόκου τὴ μετάβασή της ἀπὸ τὰ πρόσκαιρα στὰ αἰώνια⁸. Ἡ σχέση της μὲ τὸν κόσμο συνεχίζεται διὰ τῆς μητρικῆς της πρεσβείας. Ἡ ἑορτὴ φανερῶνει συγχρόνως καὶ τὴ νίκη τῆς ζωῆς ἀπέναντι στὸν θάνατο. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς τονίζει ὅτι ἐκείνη πὺ γέννησε τὸν Ἀρχηγὸ τῆς ζωῆς μετέβη διὰ τοῦ θανάτου στὴν ἀθάνατη ζωὴ⁹. Γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία δὲν θρηνεῖ, ἀλλὰ πανηγυρίζει. Καὶ ἐκείνη πὺ ἔφερε τὸν Χριστὸ στὸν κόσμο ἐξακολουθεῖ νὰ δείχνει καὶ σὲ ἐμᾶς τὸ θέλημά Του· «Ὅ,τι ἂν λέγῃ ὑμῖν ποιήσατε»¹⁰.

Ἀδελφοί μου,

Τί σημαίνουν, λοιπόν, ὅλα αὐτὰ γιὰ τὴ δική μας ζωὴ; Ἡ σημερινὴ ἑορτὴ δὲν μᾶς καλεῖ μόνο νὰ θαυμάσουμε τὴν Ἀειπάρθενο Μαρία, ἀλλὰ καὶ νὰ μιμηθοῦμε τὸ παράδειγμά της. Ἡ ταπείνωσή της, ἡ ὑπακοή της στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀγάπη της καὶ ἡ σταθερὴ παρουσία της δίπλα στὸν δοκιμαζόμενο ἄνθρωπο ἀποτελοῦν δρόμο ζωῆς γιὰ κάθε χριστιανό.

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ τιμὴ πρὸς Ἐκείνη δὲν μπορεῖ νὰ περιορίζεται στὸ κερί, στὴν Παράκληση καὶ στὸ προσκύνημα. Ἡ εὐλάβεια καλεῖται νὰ γίνεται πράξη. Τὸ κερί νὰ γίνεται φῶς γιὰ τὸν πλησίον. Παράκληση νὰ μᾶς μαθαίνει νὰ ἀκοῦμε τὴν παράκληση τοῦ ἀδελφοῦ μας. Καὶ τὸ χέρι μὲ τὸ ὁποῖο κάνουμε τὸν σταυρὸ μας νὰ ἀπλώνεται πρὸς ἐκεῖνον πὺ χρειάζεται τὴ βοήθειά μας.

Τὶς ἡμέρες πὺ προηγήθηκαν συμμετείχαμε στὶς ἱερὲς Ἀκολουθίες τῶν Παρακλήσεων, καταθέτοντας μπροστὰ στὸ ἱερὸ της εἰκόνισμα ἀγωνίες, θλίψεις καὶ ἐλπίδες. Ἡ σημερινὴ ἑορτὴ μᾶς καλεῖ νὰ μὴ μείνουμε μόνο στὸν τύπο τῆς πανηγύρεως, ἀλλὰ νὰ προχωρήσουμε στὴν οὐσία, πὺ εἶναι ἡ ἔνωσή μας μὲ τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ διὰ τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας.

Γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία μᾶς προσκαλεῖ νὰ προσέλθουμε μὲ μετάνοια, ἐξομολόγηση καὶ τὴν κατάλληλη πνευματικὴ προετοιμασία στὸ Ποτήριο τῆς Ζωῆς, γιὰ νὰ κοινωνήσουμε τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἶμα τοῦ Κυρίου. Ἐκείνη, πὺ ἡ Ἐκκλησία ὑμνεῖ ὡς «ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητον»¹¹, δὲν παύει νὰ ἱκετεύει τὸν Υἱὸ καὶ Θεὸ της γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου. Ἄς μὴ φύγουμε, λοιπόν, ἀπὸ τὴ σημερινὴ πανήγυρη μόνο ὡς προσκυνητές. Ἄς φύγουμε ὡς κοινωνοὶ τοῦ Χριστοῦ.

Μέσα ἀπὸ τὴν χαρὰ τῆς σημερινῆς ἐορτῆς ἀς κρατήσουμε δύο πολύτιμες πνευματικὲς παρακαταθῆκες.

Πρῶτον, νὰ ἐμπιστευόμαστε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Τὸ «Ἴδου ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου»¹⁰ δὲν ὑπῆρξε γιὰ τὴν Παναγία μίᾳ ἀπόφαση τῆς στιγμῆς, ἀλλὰ ὁ τρόπος ὁλόκληρης τῆς ζωῆς της. Ἄς γίνει καὶ γιὰ ἐμᾶς στάση ζωῆς, ἰδιαίτερα ὅταν δὲν κατανοοῦμε τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ.

Δεύτερον, νὰ στεκόμαστε δίπλα στὸν συνάνθρωπό μας. Ὅπως Ἐκείνη παρέμεινε κάτω ἀπὸ τὸν Σταυρό, ἔτσι καὶ ἐμεῖς νὰ μὴν ἐγκαταλείπουμε τὸν ἀδελφό μας στὴ δοκιμασία του. Νὰ ἔχουμε χρόνο νὰ ἀκοῦμε, καρδιὰ νὰ συμπονοῦμε καὶ δύναμη νὰ συμπαραστεκόμαστε. Ὅσο πλησιάζουμε τὸν Χριστό, τόσο περισσότερο χωρᾷ ὁ συνάνθρωπός μας μέσα στὴν καρδιά μας.

Ἀγαπητοί μου,

Εὐχομαι ὁ ἐφετινὸς Δεκαπενταύγουστος νὰ γίνει γιὰ ὅλους μας ἀφετηρία μιᾶς βαθύτερης σχέσεως μὲ τὸν Χριστό. Μὲ τὶς πρεσβεῖες τῆς Παναγίας μας, εἴθε νὰ ἀξιωθοῦμε νὰ ζοῦμε μὲ περισσότερη πίστη, ταπείνωση καὶ ἀγάπη, ἀκολουθώντας τὸ παράδειγμά της καὶ βαδίζοντας στὸν δρόμο τῆς σωτηρίας.

Χρόνια πολλὰ, εὐλογημένα καὶ παναγιοσκέπαστα.

Με πατρικὲς εὐχὲς καὶ ἀγάπη ἐν Χριστῷ

Ὁ Ἐπίσκοπός σας,

† Ὁ Φλωρίνης, Πρεσπῶν καὶ Ἑορδαίας Εἰρηναῖος

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ

- ¹ Όδυσσεὺς Ἐλύτης, Ἥλιος ὁ Πρῶτος, Ἀθήνα, 1943, «Ναυτάκι τοῦ Περιβολιοῦ».
- ² Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.
- ³ Ἰω. 11,25.
- ⁴ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, Λόγοι εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου, PG 96.
- ⁵ Λουκ. 2,19.
- ⁶ Ἰω. 2,3.
- ⁷ Ἰω. 19,25.
- ⁸ Ἀγίου Ἀνδρέου Κρήτης, Λόγος εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου, PG 97.
- ⁹ Ἀγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, Ὁμιλία ΛΖ´. Εἰς τὴν πάνσεπτον Κοίμησιν τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, PG 151.
- ¹⁰ Λουκ. 1,38.
- ¹¹ Κοντάκιον τῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.